

Jézus előtt nincsen zár

„Már este volt azon a napon, a hét első napján, és a zsidóktól való félelem miatt az ajtók is zárva voltak, ahol egybegyültek a tanítványok, eljött Jézus, megállt középen, és azt mondta nekik: Békesség nektek!”
Jn.20,19

Kedves ünneplő testvéreim! Már-már közhelyesen hangzik az a gondolat, hogy nehéz napokat élünk mostanság. A legtöbben a hatósági rendelkezéseknek eleget téve otthon ülnek, nem mozdulnak ki, csak ha nagyon muszáj. Így tesznek, mert azt mondják: *ez most a jó nekünk!* Ugyanakkor más embertársaink megfeszített tempóval mentenek életeket, gyógyítanak betegeket. Ők nem maradhatnak otthon, nem tehetik. Aztán ismét mások azért küzdenek (a mezőgazdasági ágazatoktól kezdve az élelmiszergyártáson át egészen az üzletek pultjáig), hogy az élet ne álljon meg teljesen, ne legyen fennakadás az emberiség ellátásában. Ők sem maradhatnak otthon, mert rájuk is nagy szükség van. S miközben sokunknak az említettek között ott vannak a szerettei, aggódunk értük, féltjük őket a túlhajszoltságtól és a fertőzésveszélytől, eközben valójában azt sem tudjuk, meddig kell még a világnak ilyen felemásan, „csökkentett módban” működnie és mi vár ránk még ezután...

Nos, a legtöbben tényleg bezárkóztunk otthonainkba. Be kellett zárni a templomainkat is. Sose gondoltam volna, hogy valaha ezt is megérem – s azt hiszem, ezzel az érzéssel nem vagyok egyedül. Hiányérzetünk van - mindnyájunknak, akik szeretjük a templomot, a közösséget, a családot, a szeretteinket (beleértve azokat is, akikkel nem egy fedél alatt élünk). Hiányoznak a barátaink, akikkel eddig néha-néha összejöttünk a nagy rohanás, az élet „mókuskereke” pörgése közben is. Persze, ott a telefon, van, akinek a skype, a messenger, fel tudjuk hívni egymást... de ez mégsem olyan. Kitaláltunk az online istentiszteleteket is, szép és hasznos... de érezzük, hogy nem olyan, mint a templomaink hangulata és a gyülekezeteink meghitt közössége. És persze, kicsit félünk is, folyamatosan aggódunk is: mi lesz velünk, meddig tart mindez? És mondjuk ki: nagy kérdés: hogy is lehet ilyenkor Húsvétra készülni? Egyáltalán milyen lesz ez az ideai Húsvét?

Egy biztos: nem olyan, mint az eddig megszokott ünnepek. Szóval szokatlan, félelmekkel teli... de volt ezzel már így – vagy hasonlóan - más is. Voltak máskor is az emberiség történelme során hasonlóan nehéz időszakok. Többek között akkor, amikor lejátszódik a fenti igében leírt különös találkozás a feltámadt Jézussal. Közel kétezer éve történt mindez, amiről beszámol János, a legfiatalabb tanítvány, de olyan élethű ez a helyzetkép, amit ebben az igében kapunk, mintha éppen rólunk (is) beszélne, mintha éppen a mi helyzetünket, lelkiállapotunkat írná le ez a gondolat: *a félelem miatt az ajtók zárva...*

A feltámadás evangéliuma azonban nem áll, mert értelemszerűen nem is állhat meg ennél a pillanatnál. A dicsőséges, ámde felismerhető testben megjelent Jézus Krisztus belépése adja meg a folytatást: átlendíti a tanítványokat a félelem és aggodalom - Tamás esetében ráadásul még a kételkedés - lelkiállapotából a megdöbbenésen, a csodálkozáson keresztül abba a boldogságba, amelyet épp a kételkedő fogalmaz meg így: „*En Uram és én Istenem!*”(28.vers). Hiszem, testvéreim, hogy egy, a Jézussal való ilyen örömteli húsvéti találkozás minden addigi szorongást elűző lelki élményben részesít bennünket is. Mintha csak egy másik újszövetségi gondolat ragyogna fel előttünk és üznél el a homályt, amiben vagyunk: „*Serkenj fel, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus!*” (Ef.5,14).

Egy internetes blogger¹ írásában olvastam a következő sorokat: „...láthatatlan falakat kellett emelnünk magunk köré, hogy megvédjük magunkat. De vigyázzunk, ez a fal a szívünket ne takarja el! Tanuljunk meg kifejezni szeretetünket, aggódásunkat, figyelmességünket egy mosollyal, egy-egy kedves szóval, egy cirógató tekintettel. Talán nem is gondolnánk, hogy a nagy káoszban ennyivel is bearanyozhatjuk a másik ember napját. Még ha fél arcunk maszk is takarja, látszik, ahogy szemünk mosolyog. Lelki kontaktus, egy mosoly, ennyi csupán. Mégis ezekben a napokban óriási értéke van. Talán a zűrzavar ellenére egy pillanatra érezhetjük, hogy nem is vagyunk annyira egyedül... hogy mégis minden rendben lesz...” (Anamy – versek, gondolatok). Megszívlelendő, cselekvésre serkentő szavak ezek is. És nekünk most ezt a reménységet, ezt a „minden rendben lesz” érzést megadja a feltámadt Krisztus ebben a különös hangulatú Húsvétban is. Emlékezzünk: nem egyszer szólt tanítványaihoz eképpen: „*Bízatok, én vagyok, ne féljetek!*”. Idei húsvéti ünnepünkben ennek most egyszerre négy fontos üzenete van: „*bízatok*”, „*ÉN vagyok*” – „*én VAGYOK*”, és „*ne féljetek!*”! Mert Jézus előtt nincsen zár! Ő feltámadott, valóban feltámadott! Ezekkel a gondolatokkal kívánok mindenkinek áldott húsvéti ünnepet, szeretettel, Tolnay István nagykárolyi ref. esperes

¹ a blog egyfajta internetes „napló”, a blogger pedig az, aki általában ezen a személyes honlapon megosztja saját, vagy más gondolatait, írásait, fotóit stb.